

عنوان مقاله:

مالچ پاشی در خوزستان، آری یا نه؟

محل انتشار:

نشریه طبیعت ایران، دوره 4، شماره 5 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسندگان:

حمیدرضا عباسی - مربی پژوهش، موسسه تحقیقات جنگلها و مراتع کشور، سازمان تحقیقات، آموزش و ترویج کشاورزی، تهران، ایران

محمد درویش - مربی پژوهش، موسسه تحقیقات جنگلها و مراتع کشور، سازمان تحقیقات آموزش و ترویج کشاورزی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

چندی است که موضوع مالچ پاشی نفتی در خوزستان و کشور مورد بحث متخصصان محیط زیست قرار گرفته است و گروهی آثار و پیامدهای منفی آن را فزونتر از نتایج مثبت دانسته و به دلایلی انجام این کار را لازم نمی دانند. در مقابل برخی از صاحب نظران حوزه بیابان بر این باورند که مالچ پاشی همراه تثبیت بیولوژیک یکی از روش های موفقیت آمیز تثبیت ماسه های روان است. نظرات کدام گروه به واقعیت نزدیکتر است؟ رویه معقول علمی در این مبحث چیست؟ نوشتار پیش رو تلاش کرده تا موضوع چالش برانگیز مالچ پاشی را براساس آخرین یافته های پژوهشی به بحث گذارد. پیش از ورود به موضوع بطور خلاصه مفاهیم پایه و تاریخچه گذرایی از مالچ پاشی در کشور ارایه می شود. لازم به ذکر است موضوع این نوشتار تنها بر مالچ نفتی (نه خاکپوشهای دیگر)، به دلیل گستردگی مصرف، متمرکز است. در حال حاضر در خصوص مالچ پاشی رسوبات بادی دو دیدگاه متفاوت وجود دارد. بسیاری از متخصصین محیط زیست معتقدند که استفاده از خاکپوش های نفتی در مجموع، روشی است گران و غیر ضروری در اغلب مناطق بیابانی ایران که ضررهایش بر روی تاب آوری بوم سازگان ها به مراتب بیشتر از منافع احتمالی اش در کوتاه مدت است. پخش مواد نفتی سبب خسارت به موجودات زنده گیاهی و جانوری منطقه، افزایش دمای سطحی خاک و کاهش نفوذپذیری آب در خاک و در نتیجه افزایش هدررفت آب در اثر تبخیر سطحی خواهد شد. روش شایسته تر در جایی که پتانسیل تولید دارد، مدیریت چرا و ایجاد محدودیت برای ورود دام است. این گروه معتقدند که در موارد نادر و اندکی که سرعت باد زیاد و بیم آسیب به سکونتگاه انسانی و یا تاسیسات زیربنایی وجود دارد و پوشش گیاهی در منطقه وجود نداشته باشد، می توان به استفاده از مالچ نفتی در مقیاس کوچک تن داد.

کلمات کلیدی:

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1890978>

